

udarbejdede derfor Udkast til nærværende Lov og i Forbindelse dermed et »Udkast til Anordning angaaende Kirkesproget i de sønderjydske Landsdele.«^{*)}

Loven fremtræder imidlertid nu i en væsentlig anden Skikkelse end den, hvori den blev fremsat af Ministeren idet den — paa Ministerens Forslag — i Folketinget fik en anden Affattelse. I Stedet for den almindelige Bestemmelse i § 1 var saaledes oprindelig opregnet en Række Lovbestemmelser angaaende kirkelige Forhold, hvilke skulde indføres i Sønderjylland. Bestemmelserne i § 2| indeholdtes oprindelig ikke i Lovforslaget og Betænkningen udtaler i saa Henseende, at den udtrykkelig udtalte Bekræftelse af det i de sønderjydske Landsdele bestaaende Ejendomsforhold til Kirkerne, deres Kapitaler og Ejendomme og til Præsteembedernes Kapitaler og Ejendomme, saaledes som denne ogsaa har været hævdet ved forskellige Bestemmelser i den hidtil gældende »Kirchengemeinde und Synodalordnung«, er fremkommet i Henhold til Ønsker, fremsat fra sønderjydske Side. En Følge af dette Ejendomsforhold — udtales det — maa det formentlig anses for at være, at Loven af 4. Oktober 1919 ikke kan finde umiddelbar Anvendelse i de sønderjydske Landsdele, men paa den anden Side havde man ikke fundet det rigtigt helt at udelukke Lovens Anvendelse dèr. Det havde imidlertid ifølge Ordførerens Udtalelser voldt Vanskeligheder at finde en Form, hvorved man dels indførte nævnte Lov i Sønderjylland, men paa den anden Side opretholdt de bestaaende Ejendomsforhold. Til 3. Behandling i Folketinget stillede imidlertid Vénstres Medlemmer i Udvalget et Ændringsforslag i saa Henseende. Dette vedtoges, og Paragraffen fik derved sin nuværende Affattelse. — I Folketingsudvalgets Betænkning stillede et Mindretal (Socialdemokrater og Radikale) Ændringsforslag om kun at indføre visse særlig angivne Lovbestemmelser med kirkeligt Indhold i Sønderjylland. Det radikale Mindretal udtalte herom, at det anser det for urigtigt »i Sønderjylland paa een Gang at indføre en hel Række Love og Anordninger, hvis Indhold og Rækkevidde i Forhold til den gældende Ordning ingen kan overse. Paa andre Omraader forelægges og behandles Forslag angaaende sønderjydske Forhold enkeltvis, og saaledes burde det formentlig ogsaa være paa det kirkelige Omraade«. Videre udtaler Mindretallet: »Ministeren har i Udvalget stillet Forslag om en helt

^{*)} Dette blev — med et Par mindre Ændringer — under 3. August 1921 stadfæstet som *Anordning angaaende Kirkesproget m. m. i de sønderjydske Landsdele*, ligesom der i Henhold hertil af Kirkeministeriet den 10. August 1921 blev udfærdiget *Bekendtgørelse angaaende Kirkebøgernes Førelse m. m. i de sønderjydske Landsdele*.